

מכוניות שעברו לתומן בכביש המהיר תל-אביב-ירושלים, שורדים רעולי פנים איימו על הנהגים ושרדו את רכושם. במיקרה שבו נחשד נורי, היה הנשרד סוחר תכשיטים. רכב גנוב עצר אותו בכביש בתחילת ינואר השנה, והשורדים יצאו בשלל של כארבעה קילוגרם זהב.

השופט עיין בחומר החסוי שהגישה לו המישטרה, וקבע כי יש ראיות לכאורה הקושרות את החשוד למשא ומתן בדבר מכירת הזהב שנשרד. עליכן החליט השופט להשאיר את החשוד במעצר.

35 יום ישב נורי מאז במעצר ולמרות שבמכונת-האמת יצא דובר שקר, לא הצליחה המשטרה להפוך נגדו ראיות חדשות, ולא היו בנדיה ראיות מספיקות להגשת כתבי-אישום. השבוע שוחרר נורי ממעצרו.

מישפט

לחנך את האחוז

אבל עכשיו —

אסור לאח

דובר עם אחיותיו

שלמה רעבול תופס את עצמו כגבר של הבית, הוא מנסה לחנך את אחיותיו וחושב אותן לזונות, כך כתבה העובדת הסוציאלית שהגישה רוח לבית-המשפט.

רעבול, צעיר נמוך ורוח, נאשם לפני כשנה באיומים ותקיפות של אמו ואחיותיו. הוא נעצר אז על ידי בית-המשפט עד תום ההליכים.

הרדה נשואה לנורכי. אולם עבר זמן רב ומישפטו לא התחיל. רעבול פנה לבית-המשפט וביקש לרדן מחדש במעצרו. בית-המשפט החליט לשחרר אותו בתנאי שהוא יתקרב לביתו, ויתגורר בביתה של דורתו. אולם גם מאז החלטתו זו עבר זמן ניכר, והמישפט טרם החל.

הפעם פנה רעבול לבית-המשפט המחוזי וביקש מהשופט אריה אבן-ארי לשנות את תנאי שיהרדו בערובה. הוא התחנן לפני השופט לתת לו לחזור הביתה, כדי שיהיה לו מקום לאכול ולישון. "אני מתגורר אצל רודה שנשואה לנכרי, היא ילדה עכשיו ואני מפריע שם", הסביר.

היכן אתה עובד? שאל השופט, ורעבול ענה כי הוא עובד בבית-אבות ברמת-גן. האם אינך יכול לישון שם? שאל השופט, אבל הנאשם אמר כי אין שם מקום מגורים עבורו. הוא הוסיף כי אחיותיו אינן מתגוררות עוד בבית, ורק אמו ואחיו הקטן שם.

"אני מבקש שבית-המשפט יעזור לי שלא אדרדר, ואוכל לחזור הביתה", סיכם.

ליבו של השופט נכמר על הצעיר. אך הוא הזהירו כי אם ידבר אפילו מילה אחת עם אחיותיו, יוחזר מייד למעצר. אתה יכול להתגורר בבית. בתנאי שלא תדבר עם אחיותיך מטוב ועד רע", הרגיש השופט.

מחאה

השבת שמורה לבעל

בארץ של מילחמות

כל יום בשבוע

מזכיר חלל אחר

לקול תופים יוצא חייל לקרב / הוא בן עשרים / ליבו עוד לא אהב / סמל בראש פוקד על צעדיו / ימין ושמאל קופץ / תרמיל הגב / עמא אחיותיו, יוחזר מייד למעצר. אתה יכול להתגורר בבית. בתנאי שלא תדבר עם אחיותיך מטוב ועד רע", הרגיש השופט.

שערוריה במיזנון הח"כים

במיזנון, לאחרונה התלונן אחד הח"כים כי מצא תיקון (ג'וק) במזון שהוגש לו, ולעיריית ירושלים הוגשה תלונה. התיקון שנתפס בצלחת לא היה בודד. כמה מחבריו נתגלו

אחריכך על ריצפת המיזנון. כיום החמישי בשבוע שעבר, היום שבו הוחלט ברוב קולות להעביר חוק לפיזור הכנסת ה-10, המה המיזנון בחברי כנסת, בנכחרי-ציבור, בעיתונאים ובאנשים אחרים. שקבעו בו את פגישותיהם. המלצרים, לבושים במגדרהם האדומים, התרוצצו בין השולחנות וניסו למלא אחרי ההזמנות.

רוב היושבים ליד השולחנות לא ידעו כלל על רוח התברואה שהתפרסם על מיזנון הח"כים. חברי-הכנסת הצעיר חיים רמון וקף גבות בתדהמה: הוא מעולם לא שמע על הרוח, ואין לו בכלל מושג מהו המצב התברואי של מיזנון הכנסת. אבל, עם יד על הלב, אמר רמון, "עד היום עוד לא חטפתי אפילו הרעלת קיבה אחת כתוצאה מאכילה במיזנון, אבל למה לשאול אותי, תשאלו אותם" הוא הפינה את השאלת לכתבים המכסים את בית-הנבחרים, "הם יותר ותיקים ממני במיזנון."

העתונאי צבי טימור מבלה שעות רבות במיזנון הכנסת. שם בעצם הוא עושה את העבודה האמיתית שלו: "אני אוכל פה כבר הרבה שנים, האוכל בכלל לא רע, ואני לא זוכר שהיתה לי אי-פעם בעיה עם האוכל. שמעתי שפורסם רוח על מצב תברואה ירוד של המיזנון, אבל רוח כזה מתפרסם כל כמה זמן, ואף אחד לא שם לב אליו." חברת-הכנסת עידנה סולודר מהמערך: "האוכל פה נורא, המון רעש, הגשה גרועה. לא שמעתי על הרוח, אבל אני באופן אישי מעדיפה לאכול במיזנון של העובדים. אני כמעט שלא אוכלת במיזנון הח"כים."

"זה מה שיש", חברי-הכנסת אהוד אולמרט מהליכוד התנצלו: "שמעתי על הרוח, מה אני יכול לעשות? יותר טוב שלא ארכר, אני חי בבית הזה, ואני חייב להשתמש בשירותי המיזנון. זה הרי בלתי-אפשרי לצאת מהכנסת כדי לאכול בחוץ." חברי-הכנסת מאיר שיטריט מהליכוד הוא חבר ועדת

מיזנון-הכנסת המה מרוב אדם. חברי-כנסת, עיתונאים, עסקנים מכל הסוגים, כעלי-אינטרסים ונציגי-השוליה הצטופפו סביב השולחנות.

הכל יודעים כי מיזנון הח"כים הוא הבורסה הפוליטית האמיתית של המדינה. מעטים זוכרים כי ווהי גם מיסעדה. אך עובדה זו לא נשכחה מלב התברואנים של עיריית-ירושלים. לפני ארבעה חודשים ערכו בריקה במיזנון, וגילו בו ליקויים חמורים.

פחים מזוהמים. הכנסת נכנסה למישכן הנוכחי ב-1966. כבר אז הושמעה הדיעה כי המתכננים שמו את הרגש על הפאר החיצוני המרשים, אך לא תיכננו כראוי את הבניין מבחינת הצרכים הממשיים.

המיסעדה של הכנסת שוכנת באחת מפנינות הבניין, בקומה השלישית, כאשר באמצע נמצא המיטבח, המשרת את שתי המיסעדות הנמצאות משני צידיו: "מיזנון הח"כים", שבו יש הגשה לשולחנות, ושואו יקר יותר, "המיזנון הכללי", העומד לרשות עובדי-הבית והאורחים. במיזנון הכללי יש הגשה עצמית, ומחיריו נמוכים יותר. כאשר ערכו התברואנים את בדיקתם, קבעו בדוח שלהם את הליקויים הבאים:

● המצב הסניטרי במיטבח גרוע, והוא מתחת לכל ביקורת.

ח"כים סולודר, אולמרט ושיטריט המצב במיטבח אינו שונה מן המצב במיפלגות

● בעת הבדיקה חסרו במקום פחיי-אשפה. הפחים שהיו במקום היה מזוהמים וחלודים.

● חדר ההקפאה לא מצאו הפקחים הפרדה בין מזון גולמי ומזון מוכן.

● עובדי המיטבח לבשו חלוקים וכובעים שלא היו נקיים.

● סכ"ם וכלי-אוכל שנברקו לא היו נקיים.

● ארגזי קרטון ואריות-עץ היו זרוקים על הריצפה.

● אריי-חריטנה על הקירות היו פגומים. הקירות לא היו צבועים כהלכה.

● הדפנות הפנימיות של המקרר היו חלודים ומוזוהמים.

● בחדר-ההקפאה היה קיים אי-סדר, ולא היתה הפרדה בין בשר ודגים.

● תברואני העירייה רדשו מאלי ברדוגו, המתפעל את המיזנון על פי זיכיון מטעם הכנסת, לדאוג לתיקון הליקויים.

תיקון בצלחת ועוד חברים. הגילוי כי המצב במיטבח הכנסת אינו שונה מן המצב במיטבחים הפוליטיים שלו לא הגיע לאוזניהם של רוב חברי-הבית. אך לא היתה זאת הפעם הראשונה שבה התגלו בו ליקויים תברואתיים.

גם בשנים 1974 ו-1979 התגלו ליקויים תברואתיים

מדברים על מילחמה ושוכחים שאנשים מתים במילחמה. הארץ הזאת נמצאת כל הזמן במילחמות. אפילו אני, שנמצאת כאן רק שמונה שנים, מתחילה לחשוב על מילחמה כעל מצב תמידי וזה אבסורד."

לורנס הביאה את השירים וכתבה את קיסטי-הקישור, שולי כהן היה פתוח לרעיון וכך הם מצאו את עצמם עם עוד שני שחקנים, זיל ברדור ויעקב איילי, במיקלט קטן בתל-אביב, כשהם עושים חרות להצגה שאולי תפתח קצת לאנשים את העיניים. כל ההפקה נעשתה בהתנדבות, כשהרעיון עומד מעל לכל.

קל יותר להעביר מסר בתיאטרון, הם אומרים: התיאטרון מפתח להיכנס לתוכו זה דבר מעודן, אסתטי, עם תאורה ותפאורות. תיאטרון זה לא מצע מדיני, ובכל זאת זה חודר."

במאי כהן. אני פציפיסט"

על הבימה אומרת לורנס: "יום ראשון זה היום של אחי. זה נכון, הוא נפל ביום ראשון אחד... הבן שלהם (של השכנים), שהיה קצת יותר גדול מהאח שלי, הלך קודם, אבל זה היה ביום שני ואני זוכרת את זה טוב, כי אני והוא, הבן של השכנים, אני מתכוונת, היינו מאורסים איך שאמרים... היינו אמורים להתחתן כשיחזור, אבל הוא אף פעם לא חזר... בגלל זה, בימי שני, אני תמיד חושבת על חוגגת... שלישי ורביעי מוקדשים למישפחה, כי הברדור של אחות של חמותי נפל ביום שלישי, והבעל של גיסתה של הבת שלה הלך ביום רביעי ורוקא... ואז מגיע יום חמישי, זה היום של אבי... יום שישי הוא יום מבכי, כי הוא היום של הרוח שלי. הוא מת מהתקפת-לב כריק לפני שהספיק להגיע לשדה-הקרב... אז זהו! אז כשאתמול בעלי יצא לקרב, אמרתי לו: אין ברירה, היום היחיד שנשאר בשבילך זה רק יום שבת"

מספיק אחד. שולי לא חושב שהוא יסרב ללכת, אם יקראו לו שוב ללבוש, ועם זה הוא עומד בהכרה מלאה מאחורי המסך בהצגה. גם השיר שנקרא העריק וקורא לטרב פקודה, "אני לא עומד מאחורי סירוב-פקודה", אומר שולי, כשהוא מנסה להבהיר את הסתירה בדבריו, "אני עומד מאחורי שיר העריק. אני מציג רמות שאליה אני שואף. אולי אני לא מספיק חזק כדי לטרב, ובכלל, מדובר כאן על אדם שעומד מאחורי האמירות שלו, לא רק לגבי מילחמות. לא צריך 150 איש כאלה בארץ, מספיק אחד. אולי גבע זה לא מספיק, הוא התפטר, אבל לא עמד מאחורי זה עד הסוף. הוא הפך לכותרת וזהו."

ישנו תגובות קשות מאנשים. קשה להם לעכל הצגה הקוראת לעריקה, המציגה את הצדדים המכוערים של המילחמה בצורה צינית ובורורה, בלי רמזים, אלא מביאה את העניין עד לקיצוניות. אין זה פלא, לכן, שהם לא קיבלו מימון להצגה זאת, והיו צריכים לעבוד עליה בתנאי מחתרת, מבלי לוותר על הרעיון שלהם, בהצגה הנקראת בשם האומר את הכל. אל תירו בי, אני פציפיסט!"

המיזנון, מה אומר הוא על רוח התברואה החמור? הליקויים תוקנו ברובם, בינתיים, מפעיל המיזנון, אלי ברדוגו, כבר הודיע על כך למהדרס המחוז לכריאות הסניבה, שלמה אלפי. "אני לא מאשים אותה, אני מאשים את התחזוקה הגרועה הנהוגה בבניין הכנסת. מה הוא אשם שהמקרה יש-נרשן ומתקלקל חרשות לבקרים? צריך להחליף את המקרר? מה הוא אשם כשיש בעיות עם האינסטלציה? זה לא מתפקידו. זה מתפקידו של מתחזק הבית לראג לדברים כאלה."

ממשיך שיטריט: "המיזנון הזה הוא יש-נרשן ולא ערוך למה שקורה פה כעת. האמת היא, שבמים אלה ממש החלטנו להאריך למר ברדוגו את החוזה כשנה נוספת. אם רוצים שיהיה פה הילטון, אז צריך להביא בחשבון שהמחירים יהיו גבוהים פי כמה. אי-אפשר לדרוש שהמחירים יהיו עממיים וזנזניים, ויחד עם זאת לדרוש רמה גבוהה יותר של מזון."

"אפשר כמובן להעמיד פה מלצר על כל חברי-כנסת — זו לא בעיה, זה הכל עניין של תשלום. אפשר להגיש פה לארוחת-צהריים סטייק-פילה ברזנט שמפנינו, גם זו לא בעיה. זה הכל עניין של כסף. אבל אם רוצים מזון סכיר, במחירים עממיים — אז זה מה שיש."

העמים כמו קללה עתיקה. אספתי פולסטינים שלחמו וישלחו אליהם שלחמו, והתחלנו לעבוד ביחד. אבל ההצגה נפלה בגלל קשיים תקציביים". ואז אחרי שמונה חודשים בפאריס, חזר שולי לארץ במטרה להקים את פרויקט עקירת-יצחק כאן, הוא מקווה שיצליח, כשהוא משתדל לשמור על להיות יותר מדי "יהודי-נפש", כדבריו. לא מצע מדיני. ואז הגיעה אליו לורנס סנדרוביץ, צרפתיה לשעבר, שמונה שנים בארץ, שחקנית בת 25. לורנס אספה שירים צרפתיים של בין שתי מילחמות-העולם, שירים אנטי-מילחמתיים של בוריס ויאן, פרנסיס לאמרק ואחרים: "בארץ אין שירי מחאה אמיתיים", היא אומרת, "היום

כשחייל חוזר מקרב הוא שר / ועל לבו גבו השק עם הכביסה. לצאת זה מעט למות / אל הקרב. כן אל הקרב / למות כך סתם בטעות / החייל עוד לא אהב... כמשך חודשים חצי, במיקלט אפל בתל-אביב ובבתים פרטיים, כמו כמחלתו, עברו כמה אנשים צעירים על הצגת תיאטרון מיוחדת במינה שנושאה: שירי מחאה וקטעים אנטי-מילחמתיים, כדוגמת כשחייל יוצא לקרב, פרי עטו של הצרפתי פרנסיס לאמרק.

ההצגה מביים שולי כהן (30).